

Dimensiunile divinului, explicarea celor patru principii divine

English Original © Rawn Clark 2004

Romanian Translation © Marius Nica 2007

Foc = Omnipotență

Aceasta nu înseamnă pur și simplu că Divinul este atotputernic și este astfel capabil să facă orice vrea, ci, că Divinul *înglobează* toată puterea și forța. Această putere este infinită în termeni de calitate și cantitate. Cu alte cuvinte, nu există nici un erg de energie care să *nu* facă parte din Divin, și nici o cuantă de voință care să nu fie un aspect al Voinței Divine. Când noi ca indivizi efectuăm voința personală, folosim Voința Divină. Când Soarele nostru strălucește, el radiază o energie care are natură Divină. Când un electron se învârtă înlăuntrul unui atom, face asta pentru că este mișcat de o energie Divină. Când un gând se formează înlăuntrul minții noastre, se întâmplă pentru că există o voință Divină care îi împuternicește formarea.

Un alt fel de a privi acest lucru, este că orice are loc, orice acțiune și orice manifestare a oricărei forțe sau energii, este o manifestare a Voinței Divine. Aflându-ne în tărâmul timpului, noi vedem și experimentăm deseori acțiunea unor forțe, pe care ne vine greu să le percepem ca având o sursă Divină sau un scop Divin, și cu atât mai mult să aibă un accept Divin, din moment ce par atât de contraproductive și atât de opuse față de conceptul nostru de Divin. Cerem Divinului să schimbe o situație sau alta, ne rugăm ca Divinul să ne apere de o circumstanță sau alta, dar de fapt cerem Divinului să-și contreze propria Voință, propriul Sine. Când situația e învinsă sau se schimbă după cum vrem noi, credem că Divinul ne-a răspuns rugii, dar rămânem ignoranți la faptul că însăși prima circumstanță era un Act Divin de îndurare.

Energia care împuternicește existența noastră ca ființe individuale este complet Divină. Fiecare dintre noi este o scânteie din energia Divină, și fiecare folosim aceeași energie Divină în toate gândurile, cuvintele și faptele noastre. Întrebarea se pune dacă facem asta având sau neavând respect și adorare față de sursa Divină.

Gândim, vorbim și acționăm în feluri ce onorează originea Divină a energiei pe care o folosim când facem aceste lucruri? Deseori nu. Însă Hermetismul oferă oportunitatea de a onora originea Divină a energiei într-o manieră disciplinată și consistentă. Cheile spre a mânui cu respect energia Divină sunt cunoașterea de sine, explorarea sinelui, perfecționarea de sine. Cu alte cuvinte, calea către putere este interioară și este una de autotransformare, una prin care se transformă sinele spre a fi în armonie cu Sinele Divin.

Când toată puterea este recunoscută ca având origine Divină, atunci omul are șansa să permită acelei puteri să curgă prin sinele său individual ca energie *Divină*, în loc să o manipuleze și să o modifice într-o energie *personalizată*, bună spre a efectua doar dorințele și vrerile egocentrice. Această acțiune eliberează întreg potențialul energiei Divine, întrucât în respectivul caz i se permite să se manifeste material fără a fi stingherită.

Din punct de vedere etern, nesecvențial, singura putere pe care Divinul Însuși o folosește este voința infinită de a fi, de a exista. Toate celelalte tipuri (calități și cantități) de voință, sunt exprimări ale Voinței Divine de a FI

Aer = Omnisciență

Aceasta nu înseamnă pur și simplu că Divinul știe tot ci mai degrabă că, Conștientizarea Divină este infinită. Toate conștientizările sunt înglobate de Conștientizarea Divină și toate tipurile de conștientizare (calitate și cantitate) sunt aspecte ale Conștientizării Divine.

Divinul experimentează direct și imediat (i.e. în fiecare moment) numărul infinit de cuante individuale ale conștientizării care compun infinitul temporal. Cu alte cuvinte, Conștientizarea Divină este conștientă *prin* noi și *prin* orice lucru care există. Mai mult, Conștientizarea Divină este eternă, ceea ce înseamnă că Divinul este conștient simultan și nesecvențial, prin (*ca fiind*) numărul infinit de conștientizări individuale care se manifestă pretutindeni în întreaga trecere infinită a timpului și secvențelor.

Acesta este aforismul hermetic că „TOTUL este Mental sau Conștiență / Conștientizare”. Este regăsită în Kabbala, unde litera Aleph este litera mamă a Aerului, și despre care se vorbește ca „planul Primordialului”. Adică, Conștientizarea Divină reprezintă o continuitate susținută universal, a cărei natură inerentă rezultă în această manifestare specifică, așa cum o cunoaștem.

Natura inerentă a conștientizării Divine se manifestă înlăuntrul tărâmului secvențial ca și „Legalitate”. Cu alte cuvinte, este șablonul la care trebuie să adere toată materia. Conștientizarea Divină servește ca matricea care dă formă oricărei forțe sau puteri. Este Marele Director și Marele Creator al fiecărui moment și al tuturor momentelor.

Înglobate înlăuntrul Conștientizării Divine infinite, se află numărul infinit de cuante individualizate de conștientizare care populează tărâmul secvențial. Fiecare se experimentează pe sine ca separată, dar fiecare este conectată cu Conștientizarea Divină, prin virtutea conștientizării de sine a ei. Altfel spus, conștientizarea este numitorul comun care leagă toată creația. Este ceea ce avem în comun cu alte ființe umane, animale, plante, pietre, nori, și cu toate celelalte lucruri care umplu tărâmul temporal. Este ceea ce ne ține împreună ca având o natură Divină.

Prin virtutea acestei legături cu toate celelalte lucruri, putem comunica cu toate celelalte lucruri la nivel de conștientizare pură. Când ne centram exclusiv înlăuntrul conștientizării noastre pure, putem percepe direct semnificația esențială a oricărui lucru. Semnificația esențială a unui lucru este chiar cuanta sa individuală de conștientizare, manifestarea sa particulară și unică a Conștientizării Divine infinite. Conștientizarea sau semnificația esențială rezidentă în fiecare lucru, este cea care dă formă lucrului, este cea care cauzează ca materia fizică, astrală și mentală să se întrepătrundă întru forma specifică a lucrului. Fără prezența acelei scânteii a Conștientizării Divine, forma nu s-ar întrepătrunde, iar acel lucru nu ar exista.

Apă = Atotiubire

Aceasta nu înseamnă că Divinul este un „tip bun”, care ne iubește în ciuda tuturor greșelilor noastre, cineva pe care să îl chemăm când ne împotmolim, ci aici este înțeleasă o semnificație foarte adâncă și mistică, ce aduce consecințe infinite.

Acesta este aspectul Providenței Divine, care *asigură* (en. provides) tot ce există în creația eternă și în menținerea eternă a tot ceea ce există. Ne gândim la ea doar în termeni de iubire, pentru că gândim o anumită separare între noi și Divin, așa că o simțim ca pe un cadou al iubirii. Dar de fapt, noi suntem înglobați înlăuntrul Divinului, așa că acesta este un aspect al modului în care Divinul se menține pe *Sine* în mod natural. Nu este un cadou dăruit nouă, ci este un fapt impersonal de natură Divină. *Toate*

nevoile noastre, și nevoile oricărui lucru sunt rezolvate etern și perfect, pentru că asta este o parte inerentă a *FIIINȚEI* Divine.

La nivel personal, uman, înseamnă că *tot* ceea ce se întâmplă în viața noastră este un aspect și o manifestare a Iubirii Divine. De asemenea o numim karma, care nu înseamnă altceva decât faptul că lecțiile pe care trebuie să le învățăm pentru a evolua, sunt plasate de Divin în fața noastră, în cea mai bună manieră posibilă.

Providența Divină ne asigură exact ceea ce de ce avem nevoie, exact când avem nevoie de acel ceva. Nu pune niciodată înaintea noastră ceva de care nu avem *nevoie*. Chiar și cele mai rele circumstanțe sunt *necesare* din perspectivă Divină. Ba mai mult, ele ne sunt prezentate conform Legalității universale, adică forma în care ni se prezintă ele este singura formă în care ni s-ar fi putut prezenta, la momentul respectiv.

Consecințele sunt uluitoare, dacă stai să te gândești profund.

Aș vrea să te imaginezi stând într-o pajiște plină cu ierburi de primăvară. Aerul este proaspăt și curat. Razele soarelui te mângâie ușor cu căldura lor. Oriunde privești, vezi frumusețea primăverii. Acum imaginează-ți că *totul* din jurul tău este conștient. Imaginează-ți că aerul pe care-l respiri este conștient, că te iubește și te susține intenționat. Imaginează-ți că razele soarelui sunt conștiente, și că își exprimă intenționat și conștient iubirea față de tine, susținându-ți corpul și sufletul cu mângâierea lor blândă. Imaginează-ți că apa pe care o bei, mâncarea pe care o mănânci și pământul de sub picioarele tale, toate sunt prezente spre a-și exprima iubirea, susținându-ți fiecare nevoie. Acum imaginează-ți că toți oamenii pe care îi cunoști, sunt exprimări ale Iubirii Divine care te susține, dar în feluri mai puțin materiale. Acum imaginează-ți că fiecare circumstanță din viața ta este de asemenea, o exprimare a Iubirii Divine, care te susține etern.

Singurele momente când *ceva* este *simțit* a nu fi o manifestare a Iubirii Divine Providențiale sunt atunci când nu recunoaștem acel ceva ca atare, și astfel nu ne armonizăm cu el. Acestea sunt momentele când noi nu conștientizăm conștient, rolul nostru ca manifestări ale Iubirii Divine, și nu ne armonizăm gândurile, cuvintele și faptele cu Iubirea Divină, întrucât atunci devenim orbi față de manifestarea eternă și infinită a Iubirii Divine din jurul nostru.

Dar fiind creaturi ale timpului care își mănuiesc liberul arbitru, suntem liberi să alegem dacă ne armonizăm sau nu *conștient* cu Iubirea Divină, respectiv dacă îi ajutăm exprimarea în loc de a o încetini. Când alegem să nu ne armonizăm, devenim orbi la faptul că o circumstanță dificilă este de fapt o exprimare a Iubirii Divine, venită special spre a ne face să avansăm. Această alegere aduce dificultate, luptă și experiență a suferinței.

Pe de altă parte, când recunoaștem că *fiecare* circumstanță este o exprimare a Iubirii Divine, și începem să *participăm conștient* în Iubirea Divină prin gânduri, cuvinte și fapte, atunci lupta și suferința dispar. În acel moment, devenim doritori de a face față oricărei provocări care ne apare, pentru că recunoaștem valoarea pe care o vom câștiga dacă nu vom rezista provocării, și dacă vom învăța intenționat din provocare. În acest fel, *lăsăm* Divinul să ne iubească și să iubească *prin* noi.

Pământ = Omniprezență

Omniprezența înseamnă mai mult decât a fi *oriunde*. Înseamnă de asemenea a fi *oricând*, *oricine*, *orice*. Cu alte cuvinte, nu este doar un aspect spațial și temporal al Divinului, ci este unul fizic, astral, mental

și Akasic (i.e. etern). Un alt termen pentru omniprezență este *imanență*, care provine din latină, însemnând „a sta înlăuntrul propriului loc”. Divinul *stă înlăuntrul Său*, el își umple propriul Sine.

Omniprezența implică de asemenea durată infinită sau eternitate. Eternitatea este un concept dificil de prins cu mintea, noi deseori gândindu-ne la eternitate ca fiind „un timp foarte, *foarte lung*”, sau ca o trecere infinită de momente, toate prinse într-un întreg care se întinde infinit în toate direcțiile. Dar acesta este doar modul în care eternitatea *se înfățișează* minții secvențializate umane, care cunoaște doar perspectiva existenței *înlăuntrul* tărâmului temporal. Singurul nostru punct de referință este cel al trăirii *în timp și spațiu*, așa că gândim natural în acești termeni. Din nefericire, chiar această gândire bazată pe *înfățișări*, este cea care ne împiedică să gândim *corect* asupra eternității.

Divinul nu este secvențial imanent. Adică Divinul este imanent chiar acum prin tot ceea ce există acum, *și în plus*, Divinul este imanent pretutindeni prin întreaga întindere infinită a timpului și prin tot numărul infinit de „acum-uri” care au trecut și care vor mai trece. Și, Divinul menține această conștientizare uniform prin tot timpul și spațiul, *ȘI MAI MULT*, conștientizarea Divină experimentează toate părțile întregului (spațial), și toate momentele timpului, toate odată, simultan. Cu alte cuvinte, experiența Divinului asupra propriei sale imanențe nu este una secvențială. Divinul experimentează etern chiar „acum”, primul moment, ultimul moment, și toate momentele dintre ele [experimentează doar acumul extins prin toate acele momente].

Tărâmul etern nu este separat de cel temporal, ci este integral (este indispensabil) celui temporal. Eternul este *immanent* și durata sa este infinită. Dar fiecare *formă* diferențiată există doar pentru o durată de timp limitată înainte să se până dezintegreze, iar forța imanentă care o ține împreună este eliberată. Tranziția ciclică a unei forțe imanente care este conținută într-o formă, apoi eliberată din formă, apoi conținută într-o nouă formă, este de asemenea eternă. Adică formele individuale însele nu sunt eterne, dar procesul secvențial prin care o forță imanentă locuiește o varietate de forme, *este etern*.

Așa că pretutindeni prin întreaga întindere infinită spațiotemporală, Conștientizarea Divină ia (capătă) o varietate infinită de forme temporale, fiecare dintre ele fiind unică. Mai bine spus, Divinul experimentează printr-o existență simultană nesevențială, o durată temporală infinită, ca fiind o infinitate de forme temporale secvențializate.

Când suntem centrați exclusiv înlăuntrul conștientizării noastre mundane, nu avem cunoaștere asupra esenței noastre eterne. Experimentăm viața ca pe un șir scurt de momente, și destul de haotic, atât fiecare moment cât și șirul având un început, mijloc și sfârșit. Pe de altă parte, când ne centram asupra conștientizării noastre pure - partea din noi care *este* infinită și eternă - începem să ne dăm seama că *există* rațiune, scop și ordine în *fiecare* lucru. Dar această ordine divină este recognoscibilă doar când ieșim din sclavia timpului, și vedem existența dintr-o perspectivă eternă.

Din moment ce Divinul este infinit în durată și este imanent înlăuntrul tuturor lucrurilor de pretutindeni din timp, există un Echilibru etern în care toate forțele există în echilibru perfect. Dar el există doar ca un aspect al tărâmului *etern*. Înlăuntrul tărâmului secvențial *temporal*, fiecare moment este imperfect și nu manifestă un Echilibru perfect. În locul Echilibrului, tărâmul temporal există ca o stare de schimbare eternă în care *echilibrul* este câștigat, apoi pierdut și recâștigat, iar și iar, la infinit.

Misterul care leagă imperfecțiunea temporală cu Perfecțiunea eternă este că număr infinit de momente imperfecte se manifestă pretutindeni prin cursul infinit spațiotemporal, și acel număr infinit se adună împreună spre a forma Perfecțiunea eternității. Imanența Perfecțiunii Divine face ca imperfecțiunea temporală să fie într-o stare constantă de evoluție, *către* perfecțiune.

Mergând pe calea proprie, spre Echilibru și perfecțiune personală, participăm conștient la forța Divină de evoluție, care poartă întreg Universul către Perfecțiunea holistică a eternității. Când facem asta, observăm că Divinul ne ajută în mod direct în decursul căii, și că imanența Divină strălucește clar *prin* noi, în afara noastră.